

INSTITUT
D'ESTUDIS
EIVISSENCs

LA CASA DEL GOVERNADOR DESGOVERNADA

L'any 1973 l'Exèrcit va cedir el Castell a l'Ajuntament d'Eivissa. Érem a finals de la dictadura, i la notícia va ser molt ben rebuda, pel que significava de recuperació cívica d'espais històrics ocupats pels militars. D'altra banda, d'ençà, s'iniciava un ràpid procés de degradació d'aquesta joia històrica, mai no aturat per les institucions pititüses, malgrat intents de rehabilitació, ja fos per manca de voluntat política, alts costos econòmics o ambdues coses.

Sigui com sigui, la degradació ha continuat fins dia d'avui: esfondrament de les cobertes de la Casa del Governador.

La UNESCO va declarar el monument, en el context de Dalt Vila, Patrimoni de la Humanitat (desembre de 1999), amb el criteri cultural (II): *La fortificació intacta d'Eivissa, que data del segle XVI, és un testimoni únic de l'arquitectura i el geni militar, i de l'estètica del Renaixement. Aquest model italo-espanyol ha exercit una gran influència, especialment en la construcció de les fortificacions de la ciutat del Nou Món (continent americà).*

És a dir, el conjunt històric –inclòs el Castell amb tots els elements i estrats arqueològics i arquitectònics- reunia condicions d'excepcionalitat, de singularitat i d'universalitat, que el feien mereixedor de ser inscrit en el Patrimoni de la Humanitat.

Des de 1980, s'han succeït les propostes per a la seva renovació, atès el rapidíssim procés de deteriorament ja esmentat. Totes han caigut en la inanició, llevat d'actuacions puntuals: escala d'accés, enderrocament d'edificis moderns poc significatius, restauració de la Casa de la Ciutat, i de la Sala de ses Voltes, obres de serveis i neteja, etc. A hores d'ara, sembla ser que el projecte de rehabilitació definitiu pot arribar de les mans de Paradores Nacionales de Turismo, amb el que això significa realment: el fracàs rotund dels eivissencs-ques, representats per successives administracions polítiques des de 1973, en la conservació d'un dels monuments històrics més rellevants i emblemàtics del nostre patrimoni.

Ara, en comptes de fer els actes de contrició indispensables i els propòsits d'esmena adients, els partits polítics usen l'esfondrament de les cobertes del Palau del Governador com a arma política de desgast de l'adversari. Tot s'hi val. Uns, no recorden tot el temps que han estat, i estan, en el poder municipal, insular i autonòmic, i molt poc (o res) feren per evitar aquest deteriorament. Altres, s'excusen en la manca de col.laboració, deslleialtat institucional i alevosia política de persones que formen part d'institucions que a tots ens representen, inclosos els ciutadans de Vila.

A tots, la Comissió Executiva de l'Institut d'Estudis Eivissencs els recorda l'obligació estricta d'acompliment dels articles 1 i 2 de l'actual Llei de Patrimoni:

1. *Són objecte d'aquesta llei la protecció i la CONSERVACIÓ, l'enriquiment, el foment, la investigació i la difusió del patrimoni històric de les Illes Balears,*

perquè puguin ser gaudits pels ciutadans i puguin ser transmesos en millors condicions a les generacions futures.

- 2. En defensa del patrimoni històric i per assegurar la més eficaç consecució dels objectius fixats en aquesta llei, **les administracions públiques COLLABORARAN i estimularan CONJUNTAMENT** la participació dels ciutadans, de les empreses i de les institucions privades.*

Molt per sobre de raons turístiques i de posada en valor de béns patrimonials hi ha el deure moral d'estimar la terra pròpia, la història del nostre poble i el seu llegat. No val omplir-se la boca de suposats amors illencs, aprofitant avinenteses polítiques. Això és, simplement, demagògia i hipocresia. És l'acció continuada i ferma en defensa de TOTS els valors propis, siguin morals, lingüístics, històrics, paisatgístics, etnològics, arquitectònics (inclòs el Castell d'Eivissa) qui mostra l'autèntic interès per Eivissa.

En hores i temps de debat polític, exigim que llengua i cultura estiguin fora de discussions i enfrontaments partidistes. Ans al contrari, formin part obligada del consens entre partits i institucions. No podem repetir mimèticament lamentables espectacles del tot s'hi val que passen a altres indrets. Hi ha massa feina a fer, i no es fa. No ens estranya, i sí ens preocupa, que s'esfondrin les cobertes de la Casa del Governador.

I, finalment, una reflexió ben senzilla:

Si hi ha disponibles tants i tants milions d'euros per construir carreteres desmesurades i altres infraestructures (port), no és vergonyós que no se'n transfereixin alguns per evitar pèrdues patrimonials com l'esmentada?

Mariano Serra

President de l'IEE.